

CHARLOTTE LANGLEY

*Minulost tě
vždycky dostihne...*

WINA

THRILLER

přeložil
Richard Skolek

VINA

© Charlotte Langley, 2023

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Richard Skolek, 2025

Cover © Zhivko P. Petrov, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6929-2 (pdf)

CHARLOTTE LANGLEY

VINA

přeložil Richard Skolek

VENDETA

PROLOG

„Už je tady!“

Erin se staženým žaludkem vyhlížela skleněnými dveřmi wakesteadské policejní služebny, před nimiž čekalo značné množství novinářů a televizních štábů. S tiskem si musela poradit víckrát, než by dovedla spočítat, nikdy ale nečelila takovému davu. Takhle vypadal skutečný a nefalšovaný hněv. Jakmile se automatické dveře odsunuly a ona vyšla do chladného zářijového vzduchu, zaplavily ji otázky novinářů:

„Kladete to za vinu sobě, inspektorko Craneová?“

„Chcete něco vzkázat rodičům Sophie Madsonové?“

Oslepily ji záblesky fotoaparátů. Ochromená a napůl slepá následovala dva strážníky, kteří ji tím davem měli provést, a už si představovala fotky v zítřejších novinách, na nichž bude se svěřenou hlavou prchat ze služebny – *podívejte, tohle je důkaz: nestačí na to...*

Dvojice strážníků jí mezi zástupem těl vytvořila únikovou cestu. Jeden z nich se konečně dostal k autu a otevřel jí dveře. Erin se nasoukala dovnitř. Jakmile se za ní opět zavřely, novináři se nahrnuli k boku vozu jako vlna rozbíjející se o skálu.

OK, jsi venku. Teď už se jen dostat domů.

Když odjížděla, dav za ní se přelil na silnici. Teprve nyní, když sledovala zmenšující se houf ve zpětném zrcátku, si uvědomila, jak rychle jí buší srdce. Čekala, až se dostaví úleva. Ta ale nepřišla, ačkoliv uháněla po tiché cestě a projížděla kolem známých rohových obchůdků a kaváren, které jí ukazovaly cestu domů. Místo toho v mysli pořád měla všechen ten hluk a záblesky a křičící obličej zkřivené pohrdáním.

Prohrábla si rukou vlasy a zatahala se za kořínky. Myslela si, že ví, co dělá. Myslela si, že udělala správnou věc.

1

O dva týdny dřív

Erin vytáhla telefon a zkontrolovala čas. Skoro šest odpoledne. Pět hodin od chvíle, co byla Sophie Madsonová nahlášena jako pohřešovaná. Přidělili ji ke kontrolnímu stanovišti na okraji Wakesteadu, kde měla se strážníkem Lewisem Jenningsem zapisovat jména všech, kdo tudy projeli, aby se v blízkých lesích zapojili do pátrání po zmizelé dívce. Jinými slovy dělali práci, kterou měli mít na starosti konstáblové. Takhle velký případ Wakestead už léta nezažil; místo aby s ostatními detektivy obcházeli domy, prověřovali stopy nebo na služebně plánovali další průběh vyšetřování, tvrdli tady a jako nějací celníci svítili baterkami do kufrů aut.

Zrovna teď, když se jí zdálo, že ji ostatní konečně přijali. Když si myslela, že už to všechno nechala za sebou.

Lewis se cpal sendviči, které si koupili v občůdku na rohu. „Začíná se stmívat. Myslíš, že ji najdeme, než padne noc?“ zeptal se mezi sousty.

„Nejspíš ne,“ opáčila Erin a pozorně si prohlížela les na úpatí kopce. Lewisova výřečnost ji vytáčela celé odpoledne. „Odhaduju, že už se těla stačil zbavit.“

Podal jí plechovku koly, a tak si ji vzala, otevřela ji a napila se vlažné šumivé tekutiny. Lewis se rozpačitě odmlčel.

„Není to zbytečně pesimistické?“

Podívala se na něj a zvedla obočí. „Slyšel jsi snad ten telefonát, nebo ne?“

Pohřešované osoby se podle úrovně rizika dělily do tří kategorií – nízká, střední a vysoká. Sophie Madsonová byla v té nejhorší. A to kvůli desativteřinovému hovoru s tísňovou linkou, kam zavolala dnes krátce po jedné hodině odpoledne.

Zvláštní skupina na případu začala pracovat ještě dřív, než stačili svolat všechny policisty z Wakesteadu, aby si poslechli nahrávku, kterou jim ani ne před hodinou poslali z tísňové linky. Projektor ve veliké sdílené kanceláři na bílou tabuli promítal mapu města. Vedle ní visela fotografie, kterou získali ze Sophiina instagramu – bylo jí tam šestnáct a byla na prázdninách, takže měla opálené tváře a v tmavých vlasech probleskovala měď. Policejní sbor se shromáždil pod bzučícími zářivkami a poslouchal, jak se čtyřikrát za sebou ozval vyzváněcí tón. „Jaký druh pomoci potřebujete?“ zeptala se pak operátorka. Téměř ji ale přehlušil jiný zvuk. Nějaký šramot, šelest. Hlasitý a zkreslený. Jako by se volající nacházel v aerodynamickém tunelu. Pak zaslechli mladý ženský hlas. „Tady Sophie Madsonová,“ zaječela, „jsem –“ Její výkřik ovšem něco vzápětí utnulo. Erin ztuhla krev v žilách. Nahrávka po několika okamžicích skončila.

„Možná šlo jenom o šarvátku,“ poznamenal Lewis.

Erin si zapálila cigaretu a opřela se o auto. „Možná,“ opáčila, načež zhluboka potáhla a pomalu vypouštěla kouř. „Zkus si ale představit, že jsi unesl nějakou holku a ona zavolá na policii a začne do toho telefonu takhle vrískat.“ Podívala se na něj. „Co bys udělal?“

„Utíkal bych, samozřejmě.“

„To rozhodně, ale nejdřív by ses zbavil jí. Protože bys věděl, že po tobě půjde každý policajt v okruhu třiceti kilometrů.“

Uvědomila si, jak poraženecky to zní, a dodala: „Promiň. Neměli bychom ztrácet naději. Jsem jen rozladěná, že musíme trčet tady a kontrolovat projíždějící auta.“

Svrátil obočí. „Ano, to mi docela vrtá hlavou. Že tady nechají tvrdnout mě, to chápu. Ale ty už jsi u policie roky.“

Erin cítila, jak jí rudnou uši. Pokrčila rameny a znovu rychle potáhla z cigarety. Lewis se stal strážmistrem teprve nedávno – nebyl tu dost dlouho na to, aby věděl, kde je její místo v neformální hierarchii sboru, dokonce vůbec netušil, že něco takového existuje. A ona nechtěla být tím, kdo mu to prozradí.

Přiměla se soustředit na to pozitivní. Díky telefonátu na tísňovou linku mohla policie zjistit, že se volaná nacházela na poli vedle lesa, kde se to teď hemžilo strážníky i místními, kteří jim přišli pomoci. Celý den přijížděli další a další. Pokaždé když se jí zdálo, že už tu musí být celý Wakestead, u nich zastavilo další auto, v němž se choulila unavená rodina – teenageři v gumácích, mámy a tátové v péřovkách. Když stáhli okénko, obvykle se zevnitř ozval jekot rádia: „Policie žádá každého, kdo může poskytnout jakékoliv informace, aby tak neprodleně učinil.“

Z dalšího vozu, který u nich zastavil, se jí sevřel žaludek. Ten nablýskaný stříbrný mercedes by poznala kdekoliv. Jakmile okénko sjelo dolů, vykoukla ven hlava superintendanta Walke-
ra. Dával si pozor, aby účesem nezavadil o rám auta. Vlasy měl už pár let šedivé, přesto si je pořád geloval jako nějaký mladíček.

„Ale propáníčka,“ prohlásil. „Vypadáte... promrzle.“

„Nechte si to,“ odsekla Erin.

„Zaznamenali jste něco, o čem bych měl vědět?“

„Ne. Projeli tudy jen kurýři a lidé, co pomáhají s pátráním.“

„Hmm. Škoda.“ Podíval se na své obří hodinky. „Moc rád bych si tu s vámi ještě chvíli povídal, ale máme horkou stopu. Někdo nahlásil, že Sophii Madsonovou zahlédl poblíž její školy, Wakesteadské akademie. Byl s ní prý nějaký muž.“

Erin poskočilo srdce. „Cože? Opravdu?“

„Takže se teď budeme věnovat tomuhle. Zrovna tam mířím. Musíme naše lidi dostat z lesa, konstábly budeme potřebovat jinde.“

„My jsme taky k dispozici,“ nabídla Erin.

„Ne, ne, nerad bych vás rušil od –“ významně se rozhlédl po prázdné silnici, „– od té vedlejší práce, kterou tu odvádíte.“

Erin zaskřípala zuby. „Walkere –“

„Věřím, že tu strávíte pěkný večer. Sedte a dívejte se, jak kolem projíždějí auta.“

„Co vaše kolena, zvládnou to? Ten les je dost kopcovitý.“

Walker to přešel. „Vážně vypadáte promrzle. Pamatujte, že se k sobě kdykoliv můžete přitulit, abyste se zahřáli.“

Lewisovi zrudly uši. Oba se dívali za odjíždějícím autem.

„Veselá kopa,“ poznamenal rozpačitě.

Erin odhodila nedopalek do štěrku a zašlápla ho. Tohle byl celý Walker. Nejspíš čekal, že se brzy objeví v celonárodních zprávách a jednou rukou si prohrábne vlasy, zatímco bude uklidňovat pěknou reportérku, že má policie všechno pod kontrolou.

„To se mi snad zdá. Jakmile tady skončíme, budu si stěžovat Petersovi.“

Lewis, jenž se stále opíral o auto, se nejistě ošil. „Byl bych nerad, kdyby to vypadalo, že děláme problémy.“

„Vždyť nám to dělá schválně. Tobě snad přijde jako náhoda, že nás strčili sem, mimo dění?“

Stále vypadal nesvůj. Narovнала se.

„Poslouchej. Teď, když jsi strážmistr, už ti to můžu říct. Většina našich kolegů jsou slušní lidé. Jsou to pracanti, a když potřebuješ pomoci, vyjdou ti vstříc. Jenže kromě nich je tu i pár prevítů, kteří klidně zneužijí toho, že jsi tu nový. Řekněme, že někdo pozdě v noci zavolá na služebnu a jim je jasné, že se ten případ potáhne měsíce. Ti parchanti budou předstírat, že o ničem neví, aby se tomu vyhnuli, a počkají, až se toho ráno

ujme někdo jiný. A pak je tu Walker, který udělá to samé, ale z jiného důvodu – miluje, když ostatní musí dělat něco ubíjejícího a zbytečného. Ty si ovšem nic podobného nemusíš nechat líbit. Chápeš?“

Snažila se ho uklidnit, Lewis nicméně vypadal ještě nervózněji než předtím.

„Nechtěla jsem tě vystrašit. Není v tom nic osobního, chovají se tak ke každému. Jenom jsem ti to chtěla vysvětlit, aby ses mohl bránit.“

Lewis horlivě přikyvoval. „To se hodí vědět. Děkuju.“ Zíral do prázdna a snažil se to zpracovat. Jako by mu právě prozradila, že Ježíšek neexistuje.

Jak padala noc, zeleň se zbarvila do šeda. Zhruba dvacet minut poté, co u nich zastavil Walker, se z lesa vynořil kordon policistů v reflexních vestách a jako neonová zeď postupoval polem. Pátrací psi neštěkali, lidé si nepovídali. Panovalo hluboké, soustředěné ticho.

Někteří z místních to postupně vzdávali. Jeden po druhém se kolem nich vraceli do města a vypadali vyčerpaně.

Byla čím dál větší zima. Lewis se začal kolébat na patách, aby se zahřál, ruce zastrčené v podpaží. Většina lidí tu ale zůstala a měla hledat až do ranních hodin. Erin to nijak nevadilo. Dovedla fungovat i s minimem spánku. Měla za sebou tolik probdělých nocí a výjezdů k případům domácího násilí, ke kterým obvykle docházelo kolem třetí ráno, že už se naučila nastartovat svoje tělo jako motor – stačil jí adrenalin, cigarety a odporná filtrovaná káva z tragicky podzásobené služební kuchyňky.

Podívala se na svůj telefon. Čas ve tmě světloval, zabolely ji z něj oči. Deset dvacet tři. Víc než devět hodin od Sophiina telefonátu. Pokud číslo přesáhlo dvanáct, bylo zle – prvních dvanáct hodin bylo na zajišťování důkazů nejlepších. Když člověk během této doby něco přehlédl, případ se mohl táhnout dlouhé roky.

A ty, u kterých se to skutečně stalo, pak pro vyšetřovatele představovaly nejhorší noční můru. Jako případ Annie Doddsové. Když ho Erin znovu otvírala – loni, tedy sedm let po její smrti – bolestně si uvědomovala, kolik času uplynulo. Bylo to znát už na shromážděných důkazech. Obal od tyčinky Mars, tak vyhlazený, že na něm zmizely všechny záhyby. Lístek na autobus, který téměř vybledl. Dózička s balzámem na rty s třešňovou příchutí, který se už nevyráběl; stále na ní byla vidět promáčklina s dívčíným otiskem. Jako by z jejího života zbylo jen pár drobností.

A důvod, proč s jejím případem takovou dobu nemohli pohnout? Vražedná zbraň. Patolog v pitevní zprávě konstatoval, že pohmožděniny na dívčině krku naznačují, že byla uškrcena pevně utaženým dlouhým a úzkým pruhem látky. Shodovalo se to s popisem dlouhé stužky, kterou jí její máma to ráno svázala vlas; tu ovšem kriminalisté na místě činu nenašli.

Erin nikdy nezapomene na okamžik, kdy fotku té stužky ukázala Alanu Vogelovi. Seděl ve výslechové místnosti, od znovuotevření případu byl jejich hlavním podezřelým. Ramena tmavě šedého svetru měl poprášená lupy a z obočí mu přes jedno oko visel snad dvoucentimetrový chlup. Vrhł na fotografii krátký pohrdavý pohled.

„Nikdy v životě jsem ji neviděl,“ řekl.

Nebyla u toho, když ji objevili, přesto si tu scénu dovedla naprosto přesně představit. Stále si pamatovala Vogelův dům, vybavovala si, že to tam páchlo po psím krmivu a jedno z oken blokovaly výhonky přerostlého růžového keře. Ve vzduchu se vznášelo tolik prachu, až se zdálo, že se v každém paprsku světla vznáší miniaturní galaxie. Představila si forenzní techniky v bílých plastových kombinézách, jak zkoumají každý povrch a zajišťují stopy. Viděla, jak dva z nich vstupují do Vogelovy ložnice, jak se ruka v rukavici blíží k šuplíku jeho nočního stolku a jak z něj vytahuje proužek hedvábné látky.

„Nikdo se nemůže schovávat věčně,“ prohlásil pak Tom, její parták.

Temnota vedle ní se náhle pohnula – Lewis nadskočil.

„Ježíši. Co je?“ zeptala se ho.

„Vidíš to?“

Ukazoval k lesu. Skupinky pátrajících to již vzdaly. Hluboko mezi stromy ovšem poblikávalo cosi stříbřitého – světlo z něčí baterky, jež tančilo po zemi. Na okamžik se ztratilo, pak se objevilo znovu. Pohybovalo se lesem ve zvláštních opakujících se obloucích.

„Proč jdou tak divně? Počkat. Co když –“

Erin to dořekla za něj:

„Něco nesou.“

Bělma Lewisových očí měla v přítmí světlemodrou barvu.

„Ksaku. Ksaku, ksaku, ksaku.“

Kdy se konečně začne chovat jako dospělý? Erin ho zcela ignorovala a odstoupila od auta, aniž blikající paprsek světla spustila z očí.

„Pro všechny případy to ohlas. Nijak to nepřeháněj, zásahovku nepotřebujeme. Prostě o tom řekni ústředí.“

„Ty tam chceš vyrazit sama? To snad –“

„Tohle je pořád kontrolní stanoviště, někdo tu musí zůstat. A na povel to tady mám já.“ Začala scházet z kopce. „Kdyby něco, ozvi se,“ dodala ještě přes rameno.

„OK. Ty taky.“

Prodírala se hustou trávou k lesu. Jak se k němu přibližovala, cítila hrozbu, jež z té zdánlivě nekonečné řady tmavých stromů vyzařovala. Připomínaly závoj, za nímž byl jiný svět. Jakmile se ocitla na druhé straně, nad hlavou se jí rozprostřela temnota. Pod nohou se jí zlomila větvička. Zastavila se, protože se bála, že to člověk s baterkou mohl zaslechnout. Proud světla se ovšem dál vzdaloval a zmenšoval. Vyšla se za ním.

Brzy byla tak blízko, až slyšela, jak neznámému pod botami praská podrost. Kráčel ztěžka a byl nahnutý dopředu. Odhadli to s Lewisem dobře: ten člověk skutečně něco nesl.

Erin zakopla o spadlou větev, ale rychle se zase narovнала. Téměř nic neviděla. Baterku však rozhodně vytáhnout nemohla.

Zachvěla se. Byla pořádná zima. Taková, která zalézá až do kostí a se kterou vrstva navíc nic neudělá.

Pak se něco stalo. Světlo před ní náhle zhaslo.

Ztuhla.

Její oči se té stříbřité záři kus vpředu stihly přizpůsobit – bez ní se všechno ponořilo do naprosté tmy. Čekala. Srdce jí bušilo.

Má jít dál?

Pak slyšela, jak se někdo kdesi napravo prodírá podrostem. Ihned se tam otočila a znovu spatřila světlo baterky, jež postupovalo lesem a dopadalo na kmeny stromů. Toho, kdo baterku držel, neviděla, jen se dívala, jak se paprsek pohupuje v dálce. Neznámý šel rychleji, mnohem rychleji. Jako by se najednou stal mnohem lehčím.

Znamenalo to, že...?

Srdce jí bušilo jako o závod. Vytáhla z kapsy vlastní baterku, rozsvítila ji a rozhlédla se kolem sebe. Všude byly stříbřité stromy. Pak se ze tmy vylouplo ještě něco, bylo to zhruba deset metrů od ní. Jakmile to spatřila, ruka jí ztuhla.

Na zemi ležel zářivý obrys. Tenisky; bílé. Jedna noha přehozená přes druhou.

Ale ne.

Zadržela dech a opatrně se tam vydala.

Odhodil ji do ostružiní u paty stromu. Polovinu tváře měla v hlíně. Na té druhé, viditelné, byla patrná zaschlá krev u nosní dírky, jež v ostrém světle baterky vypadala černě. Na oku měla dívka monokl. Erin napůl čekala, že najednou začne

sténat a pokusí se zvednout. Když se však dotkla jejího studeného krku, nenahmatala pulz; byla mrtvá. Něčí dítě, co se už nikdy nevrátí domů. Rodina, kterou čekají celoživotní muka. Erin vzhledla k tmavomodrému nebi a několik okamžiků jen zhluboka dýchala.

Do pěti minut od chvíle, co vše ohlásila – a požádala o zabezpečení všech přístupových cest, protože pachatel šel pěšky, takže ho stále mohli chytit – se místo hemžilo techniky. Jinde se mezi stromy míhala světla baterek značící procesí policistů pochodujících nocí.

Byl s nimi i Walker, který se vydal k ní.

„Myslíte, že tady to tělo odhodil ten, kterého hledáme, Craneová?“

„Znělo to tak, ano.“

„Viděla jste ho?“

„Ne.“

„Takže ho nedokážete nijak popsat? Nevíte ani výšku? Nebo co měl na sobě?“

Když si Erin uvědomila, že vrah prošel téměř kolem ní a ona nezahlédla nic, co by jim ho mohlo pomoci vypátrat, sevřela se jí hrud'. Zavrtěla hlavou.

Walker se významně odmlčel, ta pauza byla nesnesitelná. Potom řekl: „Dobrá. Odteď to tady přebírám já.“

„Já tu byla první.“

„Právě proto. Jste svědkyně. Běžte si sednout, dejte si čaj.“

Erin otevřela ústa, aby se proti tomu ohradila, Walker se již ovšem otočil k technikům a vykřikoval rozkazy: „Pospěšte si, vážení. Jde nám o otisky prstů, utržené kousky oděvu, otisky bot.“

Sophiino tělo zmizelo v bílém stanu, který kolem něj vztyčili specialisté. Když si Erin vzpomněla na její pokojný výraz, který byl téměř k nerozeznání od klidného spánku, zatřásla se. Unikl jí. Měla ho na dosah, byl jen pár metrů od ní, a ona si ho nechala proklouznout mezi prsty.

Jeden z detektivů sklouzl z malé vyvýšeniny k ní. Jakmile v něm poznala Toma Radleyho, svého parťáka, zaplavila ji úleva.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Měla jsem – sakra, měla jsem se za ním rozběhnout. Ale neudělala jsem to –“

„Není to tvoje chyba,“ snažil se ji utěšit, ve tváři měl ovšem kamenný výraz. „Nechápu to. Pátrali jsme v tomhle lese celý den, a on teď to tělo nechá tady? Co se stalo? Proč nás tu nebylo víc?“

„Protože někdo ohlásil, že ho viděl u školy. Většinu odveleli tam. Nevíš, co byl ten volající zač? Proč jsme mu tolik věřili?“

Pokrčil rameny. „Vím přesně tolik, co ty.“

„Takže netušíme, jestli si z nás nestřílel?“

Sledovala techniky, jak se střídají v bílém stanu. Ten telefonát ohledně školy – mohl to být vrah? Chtěl je odlákat jinam, aby se mohl zbavit těla, aniž by ho chytili?

„Tím, že se tady pohyboval během toho pátrání, dost riskoval,“ říkal právě Tom. „Hodně mu záleželo na tom, aby ji nechal zrovna tady. Chtěl, abychom ji našli.“

Erin byla vděčná za to, že je noc. Mohla se v ní skrýt. Nahlas přitakala, aby Tom věděl, že ho poslouchá, myslí byla ovšem jinde.

Podobné chyby si nemůžeš dovolit, pravil hlas v její hlavě. Ne po tom, co se stalo.

Jakmile se dostala domů, dověkla vyčerpané tělo po schodech nahoru, zatáhla záclony a zalezla si do postele. Doufala, že co nevidět usne, místo toho byla ovšem ještě hodinu vzhůru. Její mozek pracoval jako o překot a hrud' se jí svírala čímsi, co nepolevovalo.

2

Když Tom s Erin příštího rána dorazili na služebnu, nebylo ještě ani půl deváté, v ohromné sdílené kanceláři přesto panoval čilý ruch – konstáblové měli hlavu skloněnou k obrazovkám a povzbuzení kofeinem datlovali do klávesnic, detektivové mizeli v zasedačkách a zase se z nich vynořovali, aby nižším šaržím položili nějakou důležitou otázku. Co vypověděl soused; kdy bude hotová analýza otisků; už se ví, kdy dostanou přístup do kamerového systému městské dopravy? Když se objevil takto významný případ, člověk si připadal, jako by tu dnes byl poprvé. Vraždu, která obsadila přední stránku všech celostátních deníků, měla většina z nich vyšetřovat nanejvýš jednou za kariéru a Erin doslova cítila nadšení, jež tu panovalo.

Pokud si chtěl vrchní superintendant Peters někoho zavolat, nikdy se za ním nevydal sám. Pověřil tím posledního člověka, s nímž mluvil. Když se tak Tom s Erin od jednoho z kolegů dozvěděli, že za ním mají jít, stále popíjel ranní latté, jež si kupoval v lahůdkářství za rohem.

Většinu místa na Petersově stole zabírala ohromná pokojová rostlina, zbytku vévodily jedny z dnešních novin. Ukázal na

dvoustranu, jako by se jednalo o pozemek, o který by teoreticky mohl mít zájem, a upil kávy. „Tohle je váš týl, že, Radley?“

Když Erin Peterse slyšela mluvit poprvé, pomyslela si, že náhle ohluchla. Měl tak tichý a nezřetelný hlas, až to vypadalo, že si jen něco šeptá pro sebe. Brzy ovšem pochopila, že to je záměrné. Chtěl, aby se k němu ostatní museli nahnout, upřít na něj veškerou pozornost a snažit se zachytit, co říká.

Nezdálo se, že by noviny hodlal otočit k nim, a tak se na tu fotku musela dívat vzhůru nohama. Viděla bílé a světle žluté skvrny – to byli kriminalističtí technici v plastových oblecích. Pak si všimla místa, kde našla tělo. V pozadí stál muž v tmavém kabátu, který hleděl opačným směrem; možná šlo o Toma. Ona musela být vedle něj, ale mimo záběr.

Peters se na ně podíval. „Přiděluji ten případ vám dvěma.“

Ačkoliv to čekala, stejně ji zalila ledová vlna adrenalinu vyvolaná pocitem, že ji vybrali. Bylo to dětinské, ale stejně silné, jako když měli ve škole utvořit dvojice a někdo na ni zavolal jménem. Byla tu už šest let, přesto se jí to zatím nepřejedlo.

„Odvedli jste dobrou práci,“ pravil. „Oba. Chválili vás.“

Mít za parťáka Toma se vyplatilo – vždycky se našla spousta lidí, kteří ho rádi pochválili.

„Nemusím asi zdůrazňovat, jak moc je tenhle případ důležitý,“ pokračoval Peters. „Všichni jsme u toho byli, v tom lese byl skoro celý sbor. A ten parchant se nám toho těla zbavil přímo před nosem. Vůbec bych se nedivil, kdyby se nám teď všichni vysmívali. Vy ano?“

Erin byla ráda, že se v tu chvíli nedíval na ni, takže si nemohl všimnout, jak se zatvářila. Tom ovšem pouze chápavě a upřímně přikývl, což byla reakce, kterou Peters očekával.

Superintendentovy oči se vrátily k novinám ležícím na stole. „O důvod víc, abychom pro dopadení toho prevíta udělali maximum. Máte volnou ruku, použijte všechno, co je k dispozici. Chcete, abych k vám přidělil někoho konkrétního?“

Tom se zahleděl na květinu, pak se znovu podíval na jejich nadříceného. „Lewise Jennings“, řekl.

Petersova soví obočí se mírně zdvihla. „Toho Jennings, který se teprve nedávno stal strážníkem?“

„Ano. Víím, že si s takovýmhle případem poradí.“

Okamžik se zdálo, že to Peters odmítne, nakonec ale přikývl. „Dobrá. Zapojte tolik kolegů, kolik bude potřeba. Vypátrejte ho.“

Když policie včera prohledala dům Madsonových, zjistila, že chybí jen Sophiiny klíče, telefon, peněženka a žlutá kabelka. O útěk z domova se nejednalo, Sophie se zjevně ještě ten samý den plánovala vrátit.

Kabelku u těla nenašli, telefon také ne. To bylo nepříjemné – telefonní společnost jim mohla říct, komu psala, obsah zpráv se ovšem bez přístroje zjistit nedal.

Po rozhovoru s techniky zjistili, že ji zachytil kamerový systém městské dopravy – v jedenáct hodin dvanáct minut nasedla do autobusu číslo sto třicet tři jedoucího do města. Na těch pár záběrech, jež měli k dispozici, byla vidět dívka v bílém topu, která seděla v nižší části vozidla. Později se zvedla a vystoupila na hlavní třídu. Ani ne dvě hodiny předtím, co z toho pole zavolala na tísňovou linku, tedy byla ve středu města.

Tým techniků ten kus půdy pečlivě prohledal. Nenašli vůbec nic. Jediným místem činu tak zůstal les. Podle jejich šéfa skvrny od krve u paty stromu potvrzovaly, že Sophii zabili jinde; někdo ji tam přenesl. Když se ho Erin zeptala, co to o vrahovi vypovídá, odvětil: „Tím, že tělo schoval tady, na veřejném místě, hodně riskoval. Je to exhibicionista. Chtěl, abychom ji našli.“

Teorii, podle níž pachatel toužil po pozornosti, nahrávalo i něco jiného – oběť byla relativně známá. „Když si Sophii vyhledáš na googlu, vyjede ti víc výsledků než u jiných

šestnáctiletých holek,“ pravil Tom, zatímco jeli k domu Madsonových. „Zdá se, že gymnastika pro ni nebyla jen koníčkem. Loni vyhrála na oblastním přeboru bronz. A její fotky jsou na spoustě blogů, které se těmhle věcem věnují. Předpokládám, že většina patří pyšným maminkám.“

Natáhl telefon k ní. Erin, která řídila, se na okamžik podívala na fotky Sophie v lesklém dresu, na nichž dívka předváděla bizarní pohyby popírající gravitaci. Kdyby nevěděla, o koho jde, vůbec by ji nepoznala. Vlasy měla stažené do copu a její tvář prozrazovala hluboké soustředění.

„Takže kdyby někdo chtěl, mohl ji snadno najít,“ poznamenala zachmuřeně.

„Přesně tak.“

„Jeden z těch, co nám pomáhají – Joel –“

„Ten, co do sebe obrací jeden energeták za druhým, jako by celý den neseděl na zadku?“

„Ano, ten. Tvrdil, že většina holek v tom týmu má dvě příjmení. Jsou ze zazobaných rodin a výběrových škol. Sophie byla jediná, kdo to dotáhl tak daleko, i když se narodil do chudšího prostředí.“

„Myslíš, že to s tím nějak souvisí?“

Erin pokrčila rameny. „Možná se tam cítila osaměle. Nebo byla kvůli tomu snazším cílem pro někoho, kdo jde po gymnastkách.“

Měli červenou, a tak zastavila. Tom si rukou zamyšleně přejel po ústech. Když se na něj podívala, zalil ji pocit blaha. Ve chvílích, kdy se sami dva pouštěli do dalšího případu, si pokaždé znovu uvědomila, jaké má štěstí, že dostala za partáka zrovna jeho. Po ukončení výcviku ji mohli přidělit ke komukoliv, kdo v tu samou dobu nastupoval ke sboru. Místo toho se čirou náhodou dostala k ambicióznímu detektivovi, který byl o pár let starší a zaměřoval se na vraždy. Každý praktikant ho miloval.

Nikdy nezapomene na případ, který je sblížil. Když zavřela oči, viděla to před sebou v živých barvách. Byla tu teprve několik měsíců a s vraždami neměla žádné zkušenosti. Rychle projížděla hlášení a následovala Toma do výslechové místnosti, kde na ně čekal podezřelý. Strávili tam tři vyčerpávající hodiny. Erin se několikrát zdálo, že by to už měli vzdát, oba na něj ale s Tomem tlačili dál, předávali si ho. Nejprve se drželi strategie, na níž se dohodli, pak – když viděli, že nefunguje – se spolehli na intuici a nenápadné signály, které k nim vysílal ten druhý.

Bylo to poprvé, co Erin skutečně docenila význam vztahu mezi partáky. Svým způsobem se podobal manželství. Člověk se toho druhého naučil číst. Vnímál, že není v pohodě. Dovedl předvídat, co udělá dál. Na rozdíl od manželství měl ovšem tento vztah mnohem temnější základy – nestál na večerech při svíčkách či návštěvách kina, nýbrž na traumatech. Na sdílených zážitcích, kdy oba viděli věci, jež by nikdo vidět neměl.

Wakestead byl plný pozůstatků včerejšího pátrání. Letáky se zmizelou Sophií lidé zašlapali do chodníku a brzká ranní přehánka je proměnila v namodralý sliz. Značně matoucí byly i všudypřítomné televizní štáby. Ať se podívali kamkoliv, stál tam alespoň jeden bílý přenosový vůz, kolem něhož se pohybovali unaveně vypadající kameramani, kteří se co chvíli napili z termosky.

Přímo před domem Madsonových těch vozů stálo hned šest. Jakmile Tom s Erin vystoupili z auta, vyrojili se z nich reportéři a jinak nudnou ulici s řadou předměstských domků zalila vlna hluku a světla.

Uvnitř domu panovala dusivá a stísněná atmosféra. Madsonovi zatahli závěsy, aby si před kamerami uchránili alespoň kousek soukromí, nerozsvítili ovšem žádné světlo, takže se celý pokoj ponořil do přízračného a prašného příšeří.

Sophiini rodiče se jmenovali Richard a Andrea. Když Erin s Tomem vešli do obývacího pokoje, manželé seděli na pohovce

a pevně se drželi za ruce. Erin se zdálo, že tady takhle strávili celý den i noc, že se tak bránili nekonečnému zástupu techniků, kteří chodili sem a tam a v náručí odnášeli věci, co patřily Sophii.

„Víme, že už jste včera všechno řekli naší kolegyni, která má na starosti styk s rodinami,“ pravil Tom. „Snažíme se zjistit, kam Sophie mohla jít a s kým se tam mohla setkat, a tohle nám hodně pomůže. Potřebujeme se vás ale zeptat ještě na pár dalších věcí.“

Richard přikývl. „Prosím.“

„Ze všeho nejdřív bychom rádi věděli, jaká byla Sophie jako člověk,“ ozvala se Erin.

Upřel pohled na zeď. „Ona... byla skvělá dcera. Milovala přírodu. A taky gymnastiku. Pořádně tvrdohlavá, ale taky neuvěřitelně odhodlaná a pracovitá...“ Andrea jen poslouchala a mlčela. Nejspíš se dívala na koberec, oči měla ovšem skryté za tmavou ofinou.

„Vypověděli jste, že nevíte o tom, že by měla nějakého přítele,“ pokračoval Tom.

Andrea si nejistě odkašlala. „Ne, to určitě neměla.“

Jakmile to ovšem dořekla, pohlédla poněkud skepticky na Richarda, jenž stále zíral do zdi. Když se opět otočil k nim, v očích měl náhle cosi tvrdého.

„Víte, měli jsme pocit, že se možná něco děje,“ prohlásil. „Ale sváděli jsme to na pubertu. Když jsme o tom mluvili s přáteli, řekli nám, že s jejich dcerami je to totéž v bledě modrém.“

„Jak to myslíte?“

„Utahovali jsme si z ní, že je jednou nohou ve virtuálním světě. Pořád měla v ruce telefon.“

„To je myslím v tomhle věku úplně normální.“

„Právě. Poslední rok se nám ale vzdalovala. Zamykala se ve svém pokoji. Během večerí byla rozmrzelá. Plácala na sebe spoustu make-upu a pořád někam vyrážela za kamarády.“ Pak

ztuhl a nasadil kamenný výraz. „A ta záležitost s gymnastikou to všechno samozřejmě jenom zhoršila.“

„Jaká záležitost?“

„Sophii zhruba před šesti týdny vyloučili z týmu,“ vysvětlila Andrea.

„Kvůli čemu?“

„Tvrdili, že to fláká. Což je absurdní.“

„Zdalo se nám to dost nefér,“ dodala Andrea. „Trenér ji ovšem odmítl vzít zpátky.“

„Jak často tam chodila?“ zeptal se Tom.

„Většinou mívali čtyři nebo pět tréninků týdně. Každý trval dvě hodiny.“

Ježíši, chudák holka, řekla si Erin v duchu.

„Co si myslíte o jejím trenérovi Fraseru Jonesovi?“

Okamžik bylo ticho, pak si Richard zahořkle odfrkl. „To je zrovna teď docela těžká otázka, jestli mi rozumíte.“

Po několika vteřinách mlčení pokračoval. „Nikdy předtím jsme s ním žádné problémy neměli. Opravdu se Sophii věnoval a prorokoval jí hvězdnou kariéru. Když jí bylo sedm, prohlásil, že pokud to nevzdá, mohla by se jednou podívat na olympiádu.“ Klouby na prstech, jež zatíнал do opěrky, mu zbělely. „Ale celý ten cirkus kolem toho vyloučení... odmítl se se mnou bavit, že to tak bylo, Andreo? Trval jsem na pořádném vysvětlení a on si něco drmolil pro sebe. A skoro se mi při tom nepodíval do očí.“

Erin sjela pohledem na Toma – měl výraz, který nasazoval v okamžiku, kdy zavěťřil stopu.

Venku byla mlha a přšelo. Ignorovali záblesky fotoaparátů, přeběhli k autu a odjeli. Erin byla ráda, že jsou pryč, posledních dvacet čtyři hodin bylo velmi intenzivních a ona byla vyčerpaná. Náhle měla znovu před očima Sophiino modré tělo, které se vynořilo z temnoty.

Tom si z čela odhrnul mokré vlasy. „Tvrдили, že to flákala,“ pravil. „Zajímalo by mě, jestli to tak doopravdy bylo.“

„Hádám, že se mezi ní a tím trenérem něco stalo. Co myslíš?“

„Jestli nepřeháněli a Sophie brala gymnastiku opravdu tak smrtelně vážně,“ opáčil Tom, „nebylo by pro staršího muže těžké toho nějak využít.“

„Jedna věc mi ale vrtá hlavou,“ pokračovala Erin. „Pokud se s ním měla sejít ten den, kdy zmizela, tak by o tom řekla rodičům, nebo ne?“

„Pokud s ním měla vztah, tak ne.“

Míjeli předměstské domy, jež rozmazal déšť. „Je možné, že se Richard snaží, abychom se nesoustředili na něj?“ nadhodila. Nedovedla si představit, že by s tou vraždou Andrea nebo Richard měli něco společného, rodiče ovšem člověk nikdy jen tak vyloučit nemohl.

„Víme, že tělo přesunul někdo jiný,“ poznamenal Tom. „Večer byli on i Andrea s lidmi z oddělení pro styk s rodinami a během noci pátrali s ostatními. Takže pokud to udělali, musel jim s tím někdo pomoci.“

„Což by u tohohle typu vraždy bylo dost zvláštní,“ přikývla Erin. „„Ahoj, mohl bys mi prosím pomoci přesunout tělo mé mrtvé dcery?““

„Přesně tak. Takže teď si musíme popovídat s Fraserem.“

3

Erininy boty na linoleu v tělocvičně vrzaly. Prostor byl tak obrovský, až připomínal katedrálu. Sophie nejspíš k tomuto místu opravdu chovala téměř nábožnou úctu. Právě jemu totiž věnovala veškerý čas a energii. Právě tady se mohly všechny její naděje a sny rozpadnout na prach, nebo se zázračně proměnit ve skutečnost. Erin připadalo, že si ji poprvé dovede představit coby gymnastku. V duchu viděla, jak přebíhá po žíněnkách, zvedá sportovní tašku a přehazuje si ji přes rameno, načež odchází do sprch. Jindy zase vylezla na kladinu a stála na ní s elegantně rozpaženýma rukama; byla naprosto klidná a dokonale ovládala tělo.

Mnozí detektivové tvrdili, že člověk musí mezi obětí a sebou postavit zeď, a to nejen kvůli vyšetřování, nýbrž i kvůli vlastní přičetnosti. Erin s tím ovšem nesouhlasila. Když nic jiného, dlužila jim alespoň to, aby je stále vnímala jako bytosti z masa a kostí, ne jenom jako portrét z hlášení.

Před kladinou stála fronta náctiletých děvčat, která čekala, až na ně přijde řada. S hodinami tělocviku, jak si je pamatovala ze školy, se to nedalo srovnat. Nikdo nedělal opičky; žádné

omluvenky, žádné předstírání menstruačních bolestí. Každá dívka s naprostým soustředěním sledovala výkon té před sebou a potichu si protahovala nohy nebo kroužila rameny.

Když na ně Tom s Erin promluví, stále panovalo ticho. Vysvětlili jim, že potřebují vědět, jestli se některá z nich pátého se Sophií viděla a jestli se jejich kamarádka během posledních dní před smrtí nechovala zvláště. Gymnastky na ně hleděly podivně, jako by je ty otázky jaksi morbidně fascinovaly.

Jejich trenér – Fraser – přihlížel z lavičky. Oči měl zarudlé.

„Začal jste ji trénovat, když jí bylo sedm, je to tak? Takže jste ji za tu dobu musel dobře poznat.“

Ve Fraserově pracovně byl – stejně jako ve zbytku budovy – hodně cítit chlor z plaveckého bazénu. Ačkoliv už dávno nebyl gymnasta, stále na sebe dbal. Erin nemohla přehlédnout svaly, jež se mu jasně rýsovaly na předloktích.

„Vždycky doufáte, že k vám bude chodit někdo, kdo sportu úplně propadne,“ pravil. „Většina rodičů, kteří sem děti přihlásí, to bere jenom jako mimoškolní aktivitu. Na někoho, kdo gymnastikou opravdu žije, narazíte výjimečně. Sophie... ta jí rozhodně žila. Měla v sobě potřebný perfekcionismus. Touhu pilovat každý pohyb tak dlouho, dokud nebude dokonalý. Kdyby se věci vyvinuly jinak, mohla se sportu věnovat profesionálně.“

„Kdy jste se dozvěděl, že se pohřešuje?“

„Slyšel jsem to ve zprávách. Mohly být tak tři odpoledne. Byl jsem doma.“

„Může vám to někdo dosvědčit?“

„To asi ne. Žiju sám.“

„A kdy jste se přidal k ostatním pátračům?“ zeptal se Tom.

„Brzo po tom, co jsem se dozvěděl, že zmizela.“

„Kam jste se ji vydal hledat?“

„Do lesa.“

„Předpokládám, že jste tam dojel autem? Můžete mi ukázat, kde přesně jste zaparkoval?“

Tom vytáhl telefon, na kterém měl mapu. Fraser na ni chvíli mžoural, pak na obrazovce ukázal na jednu oblast. „Muselo to být někde tady. Bylo to jedno z parkovišť pro turisty, takže určitě bude na turistické mapě.“

To znamenalo, že jeho auto muselo projet kolem kontrolního stanoviště. Později si u kolegů ověří, jestli mají jeho jméno v seznamu.

„A co v době mezi osmou a jedenáctou večer? To jste hledal kde?“

Ukázal na jinou část mapy. Erin přes jeho prst moc neviděla, bylo ale jasné, že od místa, kde našli Sophiino tělo, je to pořádně daleko.

Jakmile znovu zvedla oči a pohlédla na něj, pravila: „Říkáte, že měla ohromný potenciál. O to víc mě překvapuje, že jste ji na konci července vyloučil z týmu.“

„To bylo vážně těžké rozhodnutí. Ano, na gymnastice jí opravdu záleželo. Její výkony se ovšem pořád zhoršovaly. Dělalala víc a víc chyb. Chtěl jsem si ji tu nechat, musel jsem ale k sobě být upřímný.“

„Víte, co za tím bylo? Proč byla najednou tak nesoustředěná?“

„To netuším. Nejspíš si našla kluka a to ji rozptylovalo. Jistě to ale říct nemůžu.“

Erin nemohla přehlédnout, že když to dopověděl, právě kleno mu náhle začalo tiše poskakovat nahoru a dolů, jako by se už nemohl dočkat, až bude moct vstát a zase se hýbat.

Pro další rozhovor si vybrali prázdný squashový kurt naproti hlavní sportovní hale. Na lavičce před nimi seděla Alisha Iqbalová, která před chvílí slezla z kladiny – jasně oranžovou sportovní bundu měla zapnutou až ke krku, tmavé vlasy zplihlé

potem. Držela se hrany lavičky, jako by šlo o okraj bazénu, do něhož se záhy měla ponořit.

„V den svého zmizení Sophie rodičům řekla, že jde k tobě. Tobě se ale o ničem podobném nezmínila, že?“

„Ne.“

„Nenaznačila ti, co má ten den v plánu?“

Alisha zavrtěla hlavou.

„A kdyby sis měla tipnout?“

„Možná byla s nějakým klukem.“

„Jakým klukem?“

„Ono to bylo trochu těžké stíhat. Nějakou dobu randila s jedním, co je o dva ročníky výš. Pak chodila s Theem, ten je v tom našem.“

„A bylo to vážné?“

„Ne, chtěla si jen užívat.“

Pokud to byla pravda, mohla někoho pořádně nakrknout, nebo to tak alespoň znělo.

„Dělala to často? Myslím to, že se vymluvila na tebe?“

„To nevím. Jestli ano, neříkala mi o tom.“

Tohle u teenagerů nebylo nic neobvyklého – jakmile je začal vyslýchat detektiv, najednou se z nich znovu staly dváctileté děti.

Erin se pokusila o trochu přívětivější tón. „Vážně? Předpokládala bych, že tě varovala, že tě hodlá použít jako alibi. Kdyby náhodou zavolali její rodiče.“

Alishiny prsty svírající okraj lavičky se zatnuly, pak je zase povolila. „To by asi dávalo smysl. Ona se mnou ale moc nemluvila...“

„Pohádaly jste se?“

Přikývla. Zdálo se, že je ráda, že to Erin řekla za ni.

„Co se stalo?“

„Gymnastika pro ni znamenala všechno. Když ji vykopli, neuvěřitelně ji to našťvalo. Možná trochu čekala, že z týmu

odejdu taky, ze solidarity, chápete. Protože to podle ní bylo nefér. Dost jsme se kvůli tomu porafaly.“

„A podle tebe? Bylo to nefér?“

Alisha upřela pohled na squashovou zeď za Erin. Pak se poněkud váhavě znovu podívala na ni.

„Nevím, jestli v tom není nevinně. Nechci ho zbytečně dostat do potíží,“ opáčila.

„Pokud je nevinný, tak na to přijdeme.“

„Sophie prohlásila, že ji pan Jones vyloučil z týmu, protože se mu líbí.“ Slova se z ní vyřinula ven, jako by si myslela, že když je pronese rychle, nebude za ně zodpovědná.

„A líbila se mu?“

„Myslím, že spíš ne. Byla jeho nejlepší svěřenkyň, to rozhodně. On ale takový není, nedovedu si představit, že by – s nějakou svou žačkou –“

„Co se tedy mělo stát?“

„Tvrdila, že ji vykopl, protože na ni měl vztek. Protože s ním nechtěla chodit.“

„Podle tebe za tím ovšem bylo něco jiného?“

Alisha se zavrtěla.

„Vážně byla roztržitá. Párkrát jí to ujelo. Upřímně, nezdálo se mi fér, že ji vyloučil, přišlo mi ale, že od ní čeká lepší výkony. A že ji třeba časem vezme zpátky.“

Ztěžka vydechla, hrudník se jí zvedl a zase poklesl.

„Jí jsem nic z toho neřekla, ona ale věděla, že si to myslím. Pak už jsme spolu nikdy pořádně nemluvily. Právě proto...“

„Ano?“

Její oči, plné úzkosti, vystřelily k těm Erininým.

„Právě proto doufám, že to nebyl on. Protože jestli ano, tak jsem jí měla věřit, ale nevěřila.“

Erin si její slova přehrávala v hlavě celou cestu zpět k autu. Než nastoupila ke sboru, předpokládala, že po vraždě je člověk

paranoidní a začne se na všechny kolem sebe dívat jako na možné pachatele. Mohl to být tvůj táta; tvůj učitel, tvůj kamarád, tvůj manžel. Lidé ovšem takto většinou neuvažovali. Na ostatní si již vytvořili názor a nechťeli se ho vzdát: „to ne, on ji znásilnit nemohl, je to dobrák od kosti“; „on není žádný násilník, nedává to smysl“. Alisha svému trenérovi nic nedlužila, proč si tedy byla tak jistá, že to nemohl být on? Erin odpověď znala, protože u jiných ten samý vzorec viděla již mnohokrát. I pro přátele a příbuzné bylo jednodušší, když vyšetřování nikam nevedlo a podezřelých bylo málo, nebo dokonce žádné, než když si měli připustit, že s jejich blízkým je něco v nepořádku a oni to přehlédli.

Jakmile se vrátili na služebnu, na chodbě před velikou sdílenou kanceláří na ně čekal Walker. Předstíral, že si hledí svého – opíral se o zeď, jednu ruku měl v kapse, druhou projížděl telefon. Erin ovšem tušila, že tam stojí záměrně. Když se k němu přiblížili, hned ho schoval, podíval se na ně a ostýchavě se usmál.

„Zdravím, kolegové. Rád bych věděl, jakým směrem se ubírá vaše pátrání.“

„Probereme to zítra na poradě.“

„Nechávat si to do poslední chvíle pro sebe není moc dobrý nápad. Za mých mladých let jsme vždycky každý detail probrali s nadřízeným. Tak ven s tím, na co jste přišli?“

Tom s Erin si vyměnili významný pohled.

„Sophie se svěřila Alishe Iqbalové, že o ni Fraser stojí,“ řekl pak Tom.

Walkerovi se rozzářily oči. „Má alibi?“

„Jen slabé,“ odpověděla Erin. „Většinu dne byl sám doma. Pak se zapojil do pátrání. Zkontrolujeme si, jestli mu na stanovišti cestou do lesa prohledali auto.“

„A dál? Předvoláte si ho?“

„Zatím ne. Potřebujeme další důkazy.“

Walker se nevěřicně usmál. „Opravdu? Na co přesně čekáte? Myslíte si, že sem přiletí, zaklepe na dveře a řekne „ano, máte pravdu, byl jsem to já?“

Erin měla co dělat, aby neprotočila panenky.

„Jen malé varování,“ pokračoval Walker. „Je důležité, abyste s tím případem byli hotoví co možná nejdřív. Než lidem dojde trpělivost. Protože když se celé měsíce ujišťujete, že máte toho pravého, a pak zjistíte, že jste úplně mimo, je to ta nejhorší věc na světě. Takže žádné skopičiny. Žádné hry na schovávanou.“

Jeho veselé oči se zcela záměrně upřeně zahleděly na Erin. Snažila se nedat na sobě nic znát, ačkoliv se jí rozbušilo srdce.

„Dobrá, dost řečí. Všichni jsou zvědaví, s čím přijdete,“ poznamenal ještě. Pak jeho načesaná hlava zaplula zpět do kanceláře.

Erin s Tomem se na sebe pomalu podívali. Když viděla, že se mu ve tváři zračí stejná podrážděnost, kterou cítila i ona, ulevilo se jí.

„Všimla sis, že si neodpustil poznámku o starých zlatých časech?“

Erin si pohrdavě odfrkla. „Za mých mladých let...“

„Za mých mladých let jsme se s tím během testů fyzické zdatnosti nijak nesrali. Horší než ve věznici Shawshank.“

„Za mých mladých let musel člověk zatknout vlastní matku, jinak si o něm ostatní mysleli, že je citlivka.“

„Moje matka už je ve vězení dvacet čtyři let a mě to vůbec nemrzí...“ Tom otevřel dveře vedoucí do kanceláře a přidržel jí je. „Tentokrát nám ale nejspíš pokoj nedá, co?“ odušil. „Žádné hry na schovávanou? Co to mělo znamenat?“

Erin cítila, jak jí projela vlna paniky. Ovládla se natolik, aby na sobě nedala nic znát; jen pokrčila rameny. „Přece ho znáš. Musí mít pod kontrolou úplně všechno.“

Na okamžik se zdálo, že Tom na to něco řekne, nakonec ovšem pouze zakroutil hlavou a zabrblal: „Absurdní.“

Když vstoupili do sdílené kanceláře, udělalo se jí nevolno. Walker jí připadal jako přenašeč nějaké ošklivé choroby. Sama si s ním poradit dovedla, měla však strach z nenápadného vlivu, který mohl vyvíjet na jiné – na Peterse či Toma.

Kdyby věděla, že Walker něco tuší, nejspíš by si to nakonec rozmyslela a nikdy by neudělala to, co udělala.

4

Za těch šest let, co byla Erin inspektorkou, nikdy nezažila nic silnějšího než pocit úlevy, jenž ji zalil v budově Korunního soudu v Oxfordu ve chvíli, kdy byl Alan Vogel odsouzen na doživotí za vraždu Annie Doddsové.

Když se místností rozlehla soudcova slova a Anniina matka, která seděla na lavici za ní, na ně zareagovala hlasitým, téměř zvířecím zasténáním, cítila Erin, jak se z jejího těla pomalu odplavuje veškeré napětí, jež se jí během vyšetřování nahromadilo v ramenou a krku a kolem páteře. Od soudu odcházela ve stavu extáze a věděla, že až přijde domů, okamžitě usne a prožije tu nejklidnější noc za mnoho měsíců.

Erin až do samého konce děsilo, že se z toho Vogel nějak dostane. Nyní bylo ovšem jisté, že ho za to, co udělal, skutečně zavrou, což umocňovalo každý její drobný požitek. Cigareta, kterou si dopřála u auta, byla jednoduše božská. Během cesty na služebnu se s Tomem zastavili na fish and chips, jídlo pak snědli v autě s dveřmi dokořán. Nevzpomínala si, o čem mluvili, stále si však vybavovala, jak si oba užívali slunce, jak nadšeně se Tom usmíval a jak krabičku s jídlem elegantně držel

jednou rukou, zatímco druhou si otíral zbytky soli ze svých nejlepších kalhot. Kdyby to přelíčení skončilo o něco později, mohli jet rovnou na pivo.

A jí celou tu dobu v uších zněla slova Anniiny mámy: „Nemáte ponětí, co jste pro mě udělala. Od chvíle, co zemřela, je to vůbec poprvé, co cítím klid.“

Když to slyšela, dmula se pýchou. Nemělo jí to ovšem vydržet dlouho.

Jakmile se totiž vrátili na služebnu, kolegové je přivítali mohutným potleskem, načež se zase posadili; jeden člověk ovšem zůstal stát.

Walker, s hlavou svěšenou a rukama propletenýma za zády, se pomalu došoural až k Erin, která stála u svého stolu a třídila soudní dokumenty.

Okamžitě se ohlédla po Tomovi, ten byl ale daleko – zrovna přijímal gratulaci od Peterse. Byla sama.

Dávala si pozor, aby se na blížícího se Walkera nepodívala. Po očku nicméně sledovala, jak se zastavil a zadíval se z okna. Mohlo jít o hluboké soustředění, obličej se mu ovšem stáhl zlým šklebem.

„Takové štěstí, že?“ Mluvil velmi tiše. „Vyšetřování celá léta nikam nevedlo. Pak ten případ dostanete vy. A technici najednou najdou tu stuhu, a navíc přesně tam, kde jste ji potřebovala mít. V nočním stolku jediného podezřelého.“

Projel jí strach, bolel jako elektrický proud. Ona ale jen pokrčila rameny a dál zakládala papíry do Vogelovy složky. „Mně to nijak zvláštní nepřijde. Vogel rozhodně nebyl žádný geniální zločinec.“

Nadšení, jež prožívala před chvílí, bylo náhle pouhou vzdálenou vzpomínku. Nyní se třásla zimou.

Walker se odmítal pohnout. „Štěstí.“

Pak se konečně otočil a šel pryč, ona si toho ovšem stěží všimla.